

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΧ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ!

(Του Ξανρόφ)

(Είπε η ώρα του γεύματος. Μία νέα κυρία μπαίνει στ' εστιατόριον. Ντελικιάτη, δημοφιλής με φιλοσοφεία αλλά και σεινότητα...

Είς επίμετρον, προνοητικώτατα, γιά ν' αποφυγή τός ένδεγομάνας όληρός έρωτοπορίας τών χορτάκηδων, ή έα κυρία διάλεξε ένν τραπέζι πού τό κλεισί μέσα σέ μία γωνιά ένα άλλο πού κáθονται δύο γερόντια με πρόσωπα άφηρημένα και άσπρες γραβίτες όπως έκείνες πού φροούν οι γιατροί...

Έκείνη τή στιγμή, ό πρώτος γιατρός, πού κúτταξε άφηρημένα τή στρεΐδια πού σερβίρισαν, μεί άπελεξάτα στό συναδελφό του σά νά συνεχίη κάθισια συζήτησιν του έπιστημονική γιά τά τρώφια.

— Νά, άγασπή μου συνάδελφε, τό ίδιο κοί γιά τή στρεΐδια! Πρόδ μήνός μόλις έχασα πάλι μία οικογένεια πελατών μου πού έφαιγαν άπ' αύτά.

(Η κυρία πού τή χελη της άγγιζαν τό πρώτο στρεΐδι, τινάξεται και τό κúττάζει με μάτι άνησχητό).

Ο δεύτερος γιατρός.—Τυφοειδής πυρετός, αϊ;

Ο πρώτος γιατρός (πάντα άφηρημένος και κúττώντας τή στρεΐδια τής γευτόνισός του με βαθεία άηδία).—Διάβολε! μαγειώνον όποια άκαθάρσια ύπάρχει στό νερό, αύτά τή ζωά! Είνε σφουγγάρια ζωντανά, πού τή τρώμε χωρίς νά τή ξεπλένομε.

(Η νέα κυρία βαίνει πάλι τό στρεΐδι μέσα στό πιάτο).

Ο δεύτερος γιατρός (κúττώντας τώρα και αύτός τή στρεΐδια τής κυρίας).—Τό τρομερό είναι ότι έκείνα πού έχουν τήν ώραιότερα δεσφία...

Ο πρώτος γιατρός.—Τά ύγιέστερα φαινομενικώς...

Ο δεύτερος γιατρός.—Μπορούν νά κλείουν μέσα τους τό μικρόβιον του τύφου...

Ο πρώτος γιατρός.—Τής πανώλους...

Ο δεύτερος γιατρός.—Η τής χολέρας!

Η Κυρία (φωνάζοντας τό γκαρσόνι και σκουντώντας τό πιάτο με τή στρεΐδια).—Άδς μου ένα μπιφτέκι, με σίντομα!

Τό γκαρσόνι (με μεγάλη άπορία).—Πώς ή Κυρία ούτε τ' άγγισε κáν τή στρεΐδια! Ός τόσο είναι φρέσκα τής ώρας!

Η Κυρία (άμετάπιστος).—Κάμε όπως σου είπα!

(Τό γκαρσόνι παίρνει τή στρεΐδια. Οι δύο γιατροί άφηρημένοι συνεχίζουν τό γεύμα τους, τρώνε άλύπτητα μέχρι τής στιγμής πού σερβίρεται στή γευτόνισά τους τό μπιφτέκι. Μόλις έκείνη άκούμπησε επάνω τό μαχαίρι, έξωφνα σάν νά τόν ένέπνευσε αύτό τό νέον φαγητόν, ό γεϊτόνάς της λαμβάνει πάλι τόν λόγον.

Ο πρώτος γιατρός.—Είδατε αύτάς τές νέας περιπτώσεις δηλητηριάσεων από μπιφτέκια;

Ο δεύτερος γιατρός (γελώντας).—Α! να! Αυτά τή άποσυνθεμένα κρέατα πού ή ύγειονομική ύπηρεσία τή βουτούσε μέσα στό πετρέλαιο και οι κáηλοι τάπλεναν και τή ξαναπαλοούσαν. Όρα! ιστορία!

(Η κυρία, πού δέν τή βρίσκει καθόλου ώραία αύτή τήν ιστορία, γυρίζει με προκατάληπην τό κομμάτι του μπιφτεκιού πού τοιμαζόταν νά φάγη και τό σαλεύει διαστακτικά με τό πηρούνι).

Ο πρώτος γιατρός (συμβιβαστικός).—Θεέ μου! Τό άποσυνθεμένο κρέας, καθ' έαυτό, δέν είναι επιβλαβές...

Η Κυρία (μετά τήν ιστορία, γυρίζει με προκατάληπην τό κομμάτι του μπιφτεκιού πού τοιμαζόταν νά φάγη και τό σαλεύει διαστακτικά με τό πηρούνι).

Ο πρώτος γιατρός (συμβιβαστικός).—Θεέ μου! Τό άποσυνθεμένο κρέας, καθ' έαυτό, δέν είναι επιβλαβές...

Ο δεύτερος γιατρός.—Έξαρτάται! Άν ή σήψις έγινε στό ύπαιθρον γιατί, άν έγινε μέσα σ' ένα κλειστό μέρος, παράγονται τοξίνοι θανατηφόροι!...

Ο πρώτος γιατρός.—Φυσικά! αλλά στην περίπτωση πού άνέφερα, ή ύπόθεσις τής δηλητηριάσεως διά του πετρελαίου μου φαίνεται όρθή!

(Η κυρία αποθέτει τό κομμάτι του κρέατος στό πιάτο και καλεί τό γκαρσόνι με ύφος άηδίας. Νέα έκπληξις του γκαρσονιού. Η πελάτισά του, σάν τρελλή, του ζητεί ένα κομμάτι τυρί. Όσο πού νά τής τό σερβίρουν, ή δυστυχής, πού ή πείνα άρχίζει νά τήν θροίξη, τρώγει μηχανικώς ψωμί άλειμμένο με βούτυρο, πράγμα πού δέν διαφεύγει τό άφηρημένο μάτι και τή σχόλια των γεϊτόνων της).

Ο δέυτος γιατρός.—Α! δοκίμασα, προχτές, ένα έξαιρετο βούτυρο, πού ένας φίλος μου θά τό εισάγγη κατ' αύτάς στό έμπόριον! Είνε πραγματικώς ύπέροχον.

Ο πρώτος γιατρός, (με ζωηρόν ένδιαφέρον).—Κά!... από τί είναι καμωμένο;

Ο δεύτερος γιατρός (ύπερηφανρος γιά τήν άνακάλυψιν του φίλου του).—Άπό ζύγκι βωδινό!...

(Η κυρία, πού δάγκανε τό ψωμί με τό βούτυρο, τό βρίσκει άσφαλώς, ότι έχει μία παράξενη γεύσι, γιατί τό ύφηνει άμέσως στό πιάτο. με τή σημάδια των δοντήτων της επάνω. Έτοιμάζεται νά πih τό διπλό της ποτήρι με τήν ξαυθή και άφρισμένη μύζα).

Ο πρώτος γιατρός (πού παρακολουθεί με ένδιαφέρον τό ποτήρι τής μύζας πού ύψώνεται στό στόμα τής γεϊτόνισός του).—Πέρεση πολλή είναι και ή κατασκευή της μύζας! Άκούς νά κατασκευάζουν μύζα από διάφορες άλλες φυτικές ούλες παρεχόμενες από κριθάρι; Έγώ είδον νά βάνουν μέσα κεφάλια από παπαρούνες, φλοΐδα από φύο, από μπελλαυτόνα, ήρα, πικρή κάσσια, δατούρα στριμόνιον, άκόμη και έμετικόν κάρουν.

(Έξηγριωμένη, ή κυρία αποθέτει επάνω στό τραπέζι τό ποτήρι της μύζας πού είναι κατασκευασμένη από τόσα δηλητήρια, με τή σταθερά άπόρασι νά μη πih πλέον ούτε μία σταλαγματία μύζας. Τό τυρί έρχεται, έπί τέλους. (Όταν λέγω έρχεται, έννοώ ότι τό φέρνει τό πιστό γκαρσόνι).

Τό γκαρσόνι, (ένψ σερβίρει).—Τυρί φίνο του Πόν-Λι-βέκ.

Ο πρώτος γιατρός.—Μπά! Τού Πόν-Λεβέκ. Ξέρεις πός τό προφυλάτουν από τό σκουλάκι;.. Τό πλέονον άπολύοτατα με ύγρόν μιοκτόνον!..

Η Κυρία (ζωηρά).—Όχι, όχι, δέν θέλω άπ' αύτό τό τυρί!

Τό γκαρσόνι.—Τότε, νά σάς φέρω μπιφτέρα, Κυρία! Είνε πολύ ώραία. (Φέρνει μπιφτέρα).

Ο δεύτερος γιατρός.—Τή μπιφτέρα, ξέρεις, πός οι χωριάτες τήν άνοιουν και έχει ώραίο περουνιαστικό;

Ο πρώτος γιατρός.—Όχι.

Ο δεύτερος γιατρός, (γελώντας).—Κάνουν (του ψιθυρίζει μία λέξι).

(Η Κυρία, πού άκουσε τήν άπαισία λέξι, έξωφνίζει δυνατά και λιποθυμεί. Άναστατώσις. Τρέχουν νά τής προσφέρουν συνδρομή. Οι δύο γιατροί βαίνουν όλα τό δυνατά τους).

Τό γκαρσόνι (άγριεμένο).—Μά τί έχει; Τι έχει;

Ο πρώτος γιατρός.—Δυσπεψία. Διάβολε!

Ο δεύτερος γιατρός, (άπεφθεγματικός).—Αύτά συμβαίνουν όταν δέν προσέχη κανείς τί τρώει!

(Κατά τό Γαλλικόν του ΧΑΝΡΟΦ).

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΑΒΙΚΟΝ Η ΘΥΜΗΣΙ ΤΗΣ

Άφρα τή γή του Χορμπε, τό δροσόλοστο νόμο της γαι τους τερπνοός της λόφους. Μά οι κάτοικοί της ζούνε στην καρδιά μου και στό μάτια μου.

Όταν ό άγέρας φωνή άπ' τή μεριά τους, πού φέρνει τό μύρο παρθένου με λιγερή κορμωστασία.

Ό Άμπλα, άν ή είκόνα σου στ' όνειρό μου άκοιμήση στήν άκρη των βλεφάρων μου και γλυκιά τόν ύπνο μου, ίσως μία ματιά σου νά πέση επάνω σ' έκείνον πού πεθαίνει από τή λύπη του χωρισμού σου.

Ό Άμπλα, ή άγάπη μου γιά σένα λιγόστωσε τίν αριθμό των φίλων μου και αύξησε τόν αριθμό των έχθρών μου, μά τί με νοιάζει; Όρκίζομαι σ' όνομά σου, ποτέ δε θ' άφήσω τή ράχη της φοράδας μου, τό σπαθί μου και τό θώρακά μου, άν δε φθάσω στή χώρα του Ίρακ, και έν περάσω τής πολιτέας τους και τής ερήμους της.

Όταν οι λόγους και τή σπαθιά τρακάρουν άνάμεσα στά χλιμντορίσματα των άλόγων, κ' ή γκαμήλες, πού θά κατακτηθούν με τήν άνδρεια μου, θά βαδίσουν μπρός μου, τότε τό μάτι του φθόνου δε θά κλείση πειά και τή μάτια των φίλων μου θ' αναπαυθούν σ' ένα γλυκόν ύπνο.

